

NEMZETKÖZI PLAKÁTKIÁLLÍTÁS, 2022

Maczó Péter

Leleplezni annyit tesz, mint elvárásolni.

SHIGEO FUKUDA

Fukuda – ki ne ismerné köreinkből a híres japán designert? – mottója a leleplezést varázslattá emeli. Az élet dolgaiban, szinte mindenhol, apró tünemények vesznek körül bennünket, és az igazi tervezők ezek megmutatásában sziporkáznak. Esszenciális gondolkodás és kompakt vizuá-

lis kommunikáció talán a plakát művészetének lényege. Lassan megszokottá válik, hogy a legrangosabb országos rendezvények: a Graphifest, Aranyrajzszőg, Illusztrációs fesztivál és most a Posterfest 03 a MOME Ground szellős terében szerepelhet. Ismét egy profi prezen-

táció, és amit láthatunk, az nem is egyrétegű! Tematikus, pályázati anyagában a nemzetköziség – ha nem is domináns, de – kellő súllyal van jelen. Áthallások (miért ne lehetne ez a grafikára is érvényes?) és frapjárás reflexiók, érzelmes vagy sokkoló... Mondanivalóját

a nyelvi különbözőség helyett a képek soknyelvűsége hidalja át, még ha ez talán paradoxonnak is tűnhet. Olyan műfaj, amelyben a »csekély értelmű« néző is hamar otthon érezheti magát. (Kedveskedő jelző Karinthytól.)

Szóval az eseményt, amelyet YouTube-on streameltek, nemcsak itt helyben, hanem kívülről, sőt az országhatáron túlról is megtekinthették. *Vargha Balázs* docens, intézetvezető házigazdaként köszön-

Zuo-Biao Peng – Hongkong jazzposzttere csupán képszerkesztési megfontolásból került ide a Ground Moholy-fényjátékokat tükröző bejárata mellé. A totálók a kiállítás általános látványhangulatát idézik.

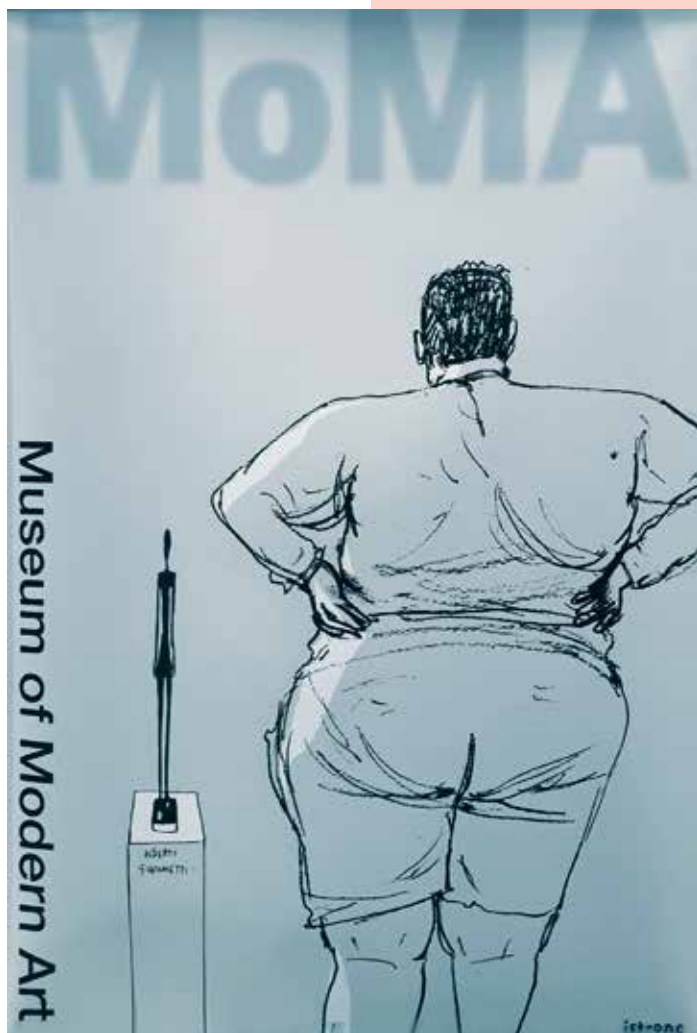

Esztero Anett gólyaplakátja alatt *Rozmann Ágnes* taktílisan érzékeny posztere és *Jlanfèl Lu* – Kína grafikája mellett, ha nem is atrocitásként, ám finom iróniával egybevágónak érzem *Bányai István* MoMA részére készült, talán *sculpture and its model* alkotását.

tötte a résztvevőket: Abban a szerencsés helyzetben vagyunk mi itt a Momén, hogy ezt a kiállítást már napok óta láthatjuk, ugyanis a szervezők annyira profik voltak, hogy már kedden készen állt. Ez azért fontos, mert mi már úgy állunk itt, hogy volt alkalmunk többször, behatóan tanulmányozni ezt az anyagot...

Egészen más közegben, más módon, de ugyanazt a kifejezőerőt tudják képviselni, amit valaha, amikor még az utcán jelentek meg... Hasonlóan a

könyv műfajához, ezek mégis csak túlélnek. Abban, hogy ez így történhetett, a Magyar Plakát Társaságnak egyértelmű, múlhatatlan érdemei vannak, és ezért hálás köszönet illeti őket. Örömmel és szívesen látunk mindenkit!

Fekete Vali, a Pécsi Egyetem Művészeti fakultásának tanára, megnyitóbeszédéből mozaik-szerűen néhány gondolatot ide idézünk:

... Áttekintve a 166 külföldi és 54 magyar kiállító munkáján azt is mondhatjuk, az elmúlt

Balla Dóra – börtönszerű rácstipográfia: *Womens equality*

Kovács Veronika – Szeretet posztere az erőszak barbár jeleit írja felül...

Malgorzata Bedowska – lengyel grafikusművésztől két markáns munka látható. Itt a jobb oldalival kiérdemelte a zsűri különdíját. Fent, a tejszínhabverős kemény ítélet a hírek kotyvasztóinak...

két év tapasztalatait magába sűrítve, ez a közös emlékezet fesztiválja. Hiszen ami leginkább szembetűnik, az a nemzetközi méretekben létező közös tudás, közös mondanivaló, közös élettémény, ami összekapcsolja a részt vevő kiállítókat éppúgy, mint ahogy a tömegkommunikáció létrehozta

Fent a *Magyar Plakáttársaság* nevében szereplő papírzászló, amely talán a szélirányokat követi... Alant *Csordás Zoltán* ellentétes pólust idéző sötét posztere némi áthallással a jelenre reflektál.

– Marshall McLuhan fogalmával élve – azt a világalut, amely a Földön élő emberiség közös tudását alkotja...
Eltérő kulturális, gazdasági és társadalmi meghatározottságok kerülnek egyfajta kontextusba így. A kiállított munkák tematikájának fő sodra a pandémia, a szólásszabadság, a környezetszennyezés és ökológiai kérdések, a női jogok és a családon belüli erőszak, nem

utolsósorban pedig a közösségi média építő és romboló hatásai. A munkák látéleletet adnak a 21. század első két évtizedéről, Tajvantól Ecuadorig. A plakát tehát nemcsak kommunikáció, de az emlékezés egy formája, akár egy szociológiai tanulmány látványos lenyomata elmúló életünknek. Korábbi hordozója az utca volt, most inkább a közösségi média és a világháló.

Hans-Georg Gadamer (német filozófus) az *Igazság és módszer* című művében a plakátot a referenciális képek közé sorolja. Olyan szimbólumnak tekinti, amely egy sűrített, de jól körülírható üzenetet tartalmaz, s minden esetben a világ valamely eleméhez kötődik...

A jelentéskonzentrációknak köszönhetően a logók az átvett és új jelentéskörnyezetbe ágyazott képek miatt a mémek képnyelvéhez közelítenek.

Az absztrakt formajegyek, melyek az autonóm képalkotásokhoz kötődtek már évtizedekkel ezelőtt is a plakátokat, alakítják azok új formanyelvét. A fesztiválon megjelenő munkák között számos ilyen jellegű alkotást találunk.

A médiumok változása minden korban kiterjedt a műfajok változására, kiérelve az emberi kreativitás és szellem újabb formáit. Itt tartunk most, és

A kulturális plakátok mindig az intellektus felől közelítenek a témához, s gyakran a néző avagy olvasó pallérozottságát is megkínávják.

Tóth Andrej kollázszerző műve mellett Felvidéki András intuícója modern korunkhoz illő: Vezess biciklit! Nosza...

– bár olykor nehéz –, bizakodva nézhetünk a jövőbe. Mint a mesében, itt is három felszólaló volt azonban: *Pinczehelyi Sándor* grafikusművész, szintén a Pécsi Egyetem tanára, bölcs nyugalommal készült, és a lényegről beszélt: hiszen mindenki a döntésre volt kíváncsi!

»Kedves közösség, kollégák, barátaim. Rövid leszek! Három szekciót hirdettünk: a magyar hivatásos grafikusok számára, a nemzetközi hivatásos grafikusok számára és a magyar művészeti egyetemeken tanuló diákok számára. Ezenkívül természetesen a Magyar Plakát Társaság tagjai is részt vesznek a kiállításon, de ők a versengésben nem szerepeltek. A beérkezett alkotásokat először válogatta, és nem találta a diákmunkák között olyan alkotást, amely érdemes lett volna a díjazásra... Néhány

művet kiválasztottak a magyar professzionális grafikusok munkái közül.«

Nemzetközi zsűri döntött a díjakról – ennek tagjai: *Peter Bankov* (elnök), *Krzysztof Białowicz*, és *Peter Javorik*.

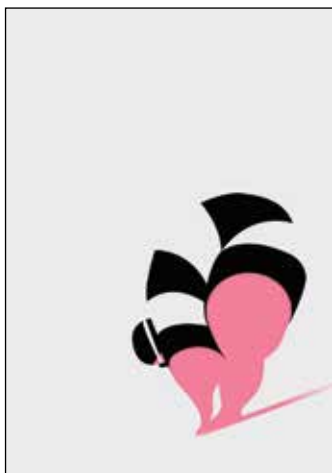

A 3. POSTERFEST NYERTESEI:

1. díj: *Simon Péter Bence*
2. díj: *Németh Krisztina*
3. díj: *Tálas Wanda*

A három zsűritag három, általuk értékeseknek tartott munkát egyéni különdíjban részesített.

Tólas Wanda – Plastic plakátján, mint a rovások, 4+1 áthúzva, jelzi, a környezetvédelem illúzió...

Németh Krisztina – ugró alakja a Bizonytalanság címet kapta.

Simon Péter Bence első díjas műve Hommage Jan Rajlich 100 éves jubileumára emlékeztet.

